

trukket saa længe ud, idet Beboerne ellers for længe siden omtrent selv kunde have bygget Diget derovre og ogsaa have været villige dertil.

Man begik i sin Tid en stor Uretfærdighed mod Egnen derovre, da man fik den nye Matrikel, idet man ikke tog Hensyn til, at Jorden derovre, der i Virkeligheden er af ret god Bonitet, er udsat for stadige Oversvømmelser. Der blev ogsaa protesteret fra Beboernes Side mod det. Man mente ikke, at man fra Statskassens Side kunde tage Hensyn dertil, men indvilgede dog i, at saafremt der skulde indtræffe Stormflod, som skulde foraarsage Tab for Beboerne, var Staten villig til at betale Erstatning derfor. Ikke alene er der Beretninger fra tidligere Tid, som tydeligt vise, at man har foretaget Vurderinger af saadan Skade, og at man har betalt Beboerne direkte Beløb af Statskassen, men jeg har ogsaa Kendskab til adskillige ældre Mænd derovre, der tydeligt kunne huske, at det har været Tilfældet. Der gik imidlertid ikke ret mange Aar, inden man fra Statens Side mente, at det kunde man ikke blive ved med, og noget hen i 50erne holdt det fuldstændig op. Jeg mener, man har begaaet en Uretfærdighed overfor Egnen, idet man ikke har taget Hensyn til, at disse Jorder, som ere af ret god Bonitet, var udsatte for Oversvømmelser, men har sat dem i samme Hartkorn som lignende Jorder andre Steder, hvor de ikke ere udsatte for lignende Oversvømmelser som her.

Nu skal jeg ikke trætte det høje Ting med at gentage en hel Del af de Ting, som jeg har været inde paa ved tidligere Lejligheder, hvor jeg har talt om denne Sag; jeg skal ikke gaa længere tilbage end til 1881. Det var i Virkeligheden det Aar, der satte Liv i Digesagen paa ny, idet man i det Aar havde en Stormflod, der gjorde ganske uhyre stor Skade paa Ejendommene derovre; Skaden blev det Aar vurderet. — og jeg er overbevist om, at den Vurdering ikke var sat for højt — for denne Stræknings Vedkommende, hvorom der her er Tale, til 129,000 Kr. Man kan forstaa, at det for et enkelt Aar var en ordentlig Aareladning for Beboerne ovre paa disse Egne, og det er klart, at en saadan Ulykke bidrog til at sætte Fart i Bevægelsen paa ny. Man sammenkalder Møder, der kommer Stemming og Begejstring, man skriver under paa Adresser og sender Deputationer til Rigsdag og Regering om endelig at interessere sig for

Sagen. Imidlertid mener man ikke, netop paa Grund af, at Sluserne ere saa dyre, at Beboerne kunne betale mere end $\frac{1}{5}$ af hele Anlægssummen, og paa disse Betingelser vil Staten ikke have med Sagen at gøre. Ikke desto mindre har man dog endnu nogen Tro til, at Regering og Rigsdag ville bevilge det nødvendige Beløb, og man faar derfor i 1883 nedsat en Landvæsenkommission, der 7 Aar efter, altsaa 1890, afgiver en Betænkning; denne gaar ud paa, at Digesagen for saa vidt skal fremmes, som Beboerne ikke skulle betale mere end $\frac{1}{4}$ af Anlægssummen eller $\frac{2}{5}$ af, hvad samtlige Jordarbejder ville koste ved Digernes Opførelse. Samtidig var der udarbejdet et Projekt af Landinspektør Stürup og foretaget en omhyggelig Klassificering af de forskellige Jorder dels efter deres Godhed, dels efter deres Beliggenhed over Havfladen, saa at man havde noget at gaa ud fra, naar endelig Tiden kom til at afgøre, hvad Beboerne var pligtige at yde, naar Digerne var byggede. Ikke desto mindre har man stadig væk fra Statens Side ikke villet have med det at gøre paa disse Vilkaar.

Der gaar nu en Del Aar, hvor der er Ro og Stilhed om Digesagen, man er ikke forulempet af særlig store Stormfloder. Der indsendes saa igen Andragende i Aaret 1900, men man kan stadig ikke have med den Sag at gøre, og det gaar nu efterhaanden op for Beboerne, at med Digeloven af 1874 i Hænde kan man ikke komme frem, der maa en speciel Lov til. Det, der i de sidste Aar har foraarsaget, at der igen kom stærkt Liv og Bevægelse i Sagen, et saadant Liv, som der aldrig har været før, var den Stormflod, der indtraf i 1904. Den var ikke af nogen særlig stor Højde, men alligevel havde den en saa ødelæggende Virkning, som man ikke længe havde kendt. Den indtraf i April. Man skulde synes, at en Stormflod i April Maaned, hvor man ikke har stor Vegetation paa Engene, ikke kunde gøre saa ubodelig Skade. Jeg har imidlertid sjælden set Marsken tegne saa godt som netop dette Aar i April Maaned, det forekommer mig, at et Marsklandskab hører til de smukkeste i vort Land, især i Foraarsstid, naar Vegetationen begynder at spire frem, naar Hvidkløveren — Marskens Dronning — hæver sig over sit Vinterleje. Det saa netop det Aar ud til, at der vilde komme en uhyre stor og rig Afgrøde, da denne ødelæggende Stormflod indtraf i April